

VERENIGING ROKI NAAR 2030
(geactualiseerd dd.26/12.2012 12.00 u)

De toekomst en het voortbestaan van ROKI hangt af van de bereidheid van de nieuwe generatie(s) om na hun werkzame periode activiteiten te doen in verenigingsverband. ROKI biedt dat aan, maar in deze tijd van individualisering en met de toegenomen welvaart zijn andere vormen van tijdsbesteding gaan doen gelden. Natuurlijk verloop, economische crisis en verminderde belangstelling voor een reünistenclub laat de afgelopen jaren een forse daling te zien.

ROKI richt zich meer op sportieve activiteiten, bridge, gezelligheid, terwijl het reüniekarakter zal verminderen.

Ter bevordering van de onderlinge communicatie heeft ROKI een eigen website met aparte links voor de afdelingen *Tennis*, *Evenementen* en *Bowling*. Vier maal per jaar wordt het clubblad **Interkorf** verspreid. Klik voor website op <http://www.roki.info>

Een beschouwing.

Sinds de oprichting van ROKI (1975) heeft de "ontmoeting met oude bekenden" altijd als centraal thema gegolden. Men kwam bijeen tijdens een reünie en tijdens deze bijeenkomsten waar veel amusement werd geboden ontstond bij sommigen snel een drang ook zelf eens iets leuks te presenteren. Meestal bleef het bij wat korte voordrachten of ingestudeerde dansjes, soms zelfs, toen er nog wat jongeren met hun ouders meekwamen een aangepaste korfbaltraining – op de dansvloer.

Intussen na ruim 30 jaren is ROKI méér dan een reünisten vereniging geworden. Het merendeel van de leden is dan nog wel ooit korfballer geweest of in bredere zin sportbeoefenaar. Uitgaande van de saamhorigheid bij sporters zijn er bij ROKI enkele activiteiten ontwikkeld, die thans met een wekelijkse of maandelijkse frequentie een redelijk aantal liefhebbers bijeenroept: bovenaan staat het wekelijkse bowlen, dan tennis, bridge, sjoelen, een maandelijkse soosbijeenkomst en van tijd tot tijd 'n één- of meerdaagse reis. En dan zijn er nog de dansmatinéés. Vanuit het Rokiaan zijn hebben sommigen muzikale leden dansbands opgericht, die geregeld optreden en drukbezocht worden. Daarnaast hadden vrijwel vanaf de oprichting enkele dames (soms versterkt met enkele heren) een showdansgroep in het leven geroepen, die met succes zowel binnen ROKI als daarbuiten een geziene attractie was. In 2012 was dit al enige jaren voorbij.

De drukbezochte activiteiten hebben niet uitsluitend een competitief doel, het is vooral het gevoel van bij elkaar zijn en een gezellige kout houden wat de doorslag geeft. Gezien de gemiddelde leeftijd van ver boven de 65, wat per jaar zo ongeveer vijf keer tot natuurlijk afscheid leidt, zijn er veel alleenstaanden, die een ROKI-activiteit toejuichen. Men zoekt ontspanning in eigen kring.

ROKI leden blijken maar weinig naar activiteitenmiddagen te gaan, die regulier in de institutionele gesubsidieerde sfeer voor de gemeenschap worden georganiseerd.

Heeft ROKI dan de rol en betekenis van de bejaardenorganisaties overgenomen of fungeert ROKI als een equivalent/remplaçant? Beide zijn het geval. Hoogstwaarschijnlijk tellen de factoren gemiddelde leeftijd en de gezamenlijke achterliggende geschiedenis als belangrijkste drijfveren om toch maar ROKI-lid te willen zijn. Wie bovendien de Indische etiquette (gastvrijheid, bescheidenheid, hulpvaardigheid en beminnelijkheid) kent voelt zich snel Rokiaan. Wat afstandelijker bekeken biedt een lidmaatschap zowel de sociëteitsfunctie alsook een niet zozeer bewuste mogelijkheid die te vatten zou zijn in het thema: bewegen voor ouderen. Het heeft zich allemaal vanzelf ontwikkeld en de mensen die er zich in grote getale op storten -bowling en tennis - zijn zich kennelijk nog niet eens bewust dat er gevolg wordt gegeven aan een van de doelstellingen van de overheid m.b.t. ouderen. De vraag is hoe lang kun je nog mee doen aan alles wat ROKI biedt? De eerder genoemde factoren om bij elkaar te horen, spreken jongeren niet in die mate aan, dat zij het voortbestaan van de club garanderen.

Dit gemis aan jongerenaanwas is te merken aan het ledenaantal. De club wordt intussen meer en meer wordt opgemerkt door mensen, die helemaal geen Indisch of Indisch-sportief verleden hebben, maar door "van horen zeggen of zien" zich snel thuis voelen bij ROKI. Indisch of sport, men zou de neiging hebben dat dit de voornaamste sleutelwoorden zijn, die ROKI draaiende houden. Het "Indisch zijn" en het streven naar behoud ervan wordt binnen de gelederen niet nadrukkelijk tot uiting gebracht, wel is het indirect merkbaar. Onderwerpen in de actualiteit of het nu om pakweg: "erkenning van Nederlands-Indische gerepatrieerden, de herdenking bij het Indisch monument, of nieuwe literaire bijdragen" gaat, het is ondenkbaar dat een onderwerp met zo'n typische Indische betekenis onbesproken blijft tijdens een ROKI-activiteit. Tijdens deze tafelgesprekken komen vanzelf vergelijkende situaties uit Indië aan de orde. Dit is bij enkelen dusdanig opgemerkt dat juist binnen ROKI vaak pogingen worden ondernomen iets uit deze Indische cultuur op één of ander manier vast te leggen b.v. een serie artikelen in Interkorf (het cluborgaan) of een video. Veel minder dan vroeger voelt de Indische man of vrouw zich kwetsbaar als dierbare herinneringen, maar ook de traumatische herinneringen van de Japanse bezetting en de bersiaptijd, ter sprake komen. Het was vroeger immers "not done" om over de verschrikkingen in Indië te praten, terwijl men hier in Europa toch net een Duitse bezetting te boven was gekomen?!

Op internet verschijnen ook nieuwe websites die het Indisch verleden nog met volle overgave onder aandacht brengen. Op de eigen ROKI website wordt met "links" hier naar doorverwezen. Ook het clubblad Interkorf wordt hier digitaal gepresenteerd.

Een ander opvallend feit is, dat het sociale onderscheid totaal zoek is. Het verschil in kennis en maatschappelijke positie vormt geen belemmering voor een vlotte omgang onderling. Niemand voelt zich verheven boven de ander. Men heeft het maar over één onderwerp: Nederlands-Indië... en de sport natuurlijk. Voorzichtigjes kan een globale conclusie worden getrokken dat het voortzetten van de Indische identiteit en cultuur (teruggehouden nostalgie) dus sterk meespreekt in het levensverhaal van ROKI. Het sportieve verleden raakt op de achtergrond, maar men wil wel net zo uitbundig feestvieren als in de clubhuizen van toen! Met de behoefte, vooral in de derde generatie Indische Nederlanders, om meer te weten te komen van de Indische cultuur lijkt een toeloop naar ROKI min of meer voor de hand te liggen, de realiteit is helaas anders. Maar is het noodzakelijk dat voor een betere balans tussen oud en jong zo sterk een beroep moet worden gedaan op die laatste categorie? Of ROKI tot 2030 zal voortbestaan is sterk de vraag.

Maar de sleutel om de deur te openen voor hen die op dit ogenblik nadrukkelijk bezig zijn mét en uiting geven áán het Indisch-zijn blinkt nog!

George Dankmeyer, Leidschendam-Voorburg 26 december 2012